

Cảnh Giác!

Ông Hai đã sáu mươi lăm

Nhưng còn mạnh khoẻ, cốt gân ngon lành

Một lần về đất Cam Ranh

Ông ra tiệm đấm bóp, Thanh Ép Phê

Ở đây, cô thợ rèn nghề

Khiến cho ông thấy đê mê trong lòng

Bởi Thanh ngộ ý thương ông

Tận tâm chăm sóc cho ông đêm ngày

Khi tiền đã hết, trắng tay

Thì ông đánh fax về ngay bên này:

“Cái Hương, cái Quý tụi bay,

Mau gửi cho bố chừng hai chục ngàn

Bên này kẻ khó lan tràn

Tiền bố làm phúc, thiên đàng chứa ban!”

(Xạo ke chưa từng thấy!)

Cái Hương, con Quý vội vàng

Liên gửi cho bố chục ngàn, chẳng care!

Có tiền, đấm đuổi đê mê

Ông đưa Thanh hết, chán chê sắm đồ

Áo thun, áo lót, quần bò

Thuốc tây, áo gió mua cho em xài

Hồ sơ bảo lãnh ngày mai

Khi về đến Mỹ, anh bye vợ liền

Lỡ bước, còn rút lại chân

Ăn chơi trác táng mấy đêm

Ông Hai mắc bệnh kinh niên: Si-đà!

Khi mà hối hận nghĩ ra

Thì đã quá muộn, tiêu cha cuộc đời!

Năm mới sửa đổi các ông ơi!

Đừng mê tiêu sắc, tiêu đời, hại thân

Lỡ bước, còn rút lại chân

Chớ lơ... cái ấy, thiệt thân, tiêu đời!

Lm Ansgar Phạm Tĩnh, SDD

www.nhachua.net